

РЕШЕНИЕ

№ 3651

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1251** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Е. Д., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ от 03.11.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 108^{-ми} с-в по н.а.х. дело №9276 по описа за 2020 г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, В ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) №23-003297/16.06.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ – [населено място]. Поддържа, че в оспорваната му част съдебният акт е постановен в противоречие с материалноправните норми. Навежда подробни аргументи само в посока на приложимостта на чл. 28 ЗАНН и наличието на предпоставки да се приеме, че нарушението, в процесния случай, е било „маловажно“. Твърди, че дружеството - в качеството му на работодател, не е допускало нарушения на разпоредбите на Кодекса на труда (КТ). Сочи, че проверяващите служители на Инспекцията по труда са констатирани, че по време на проверката, около 14.30 часа, вече е бил подготвен и подписан от работодателя трудов договор със сервитьорката в обекта К. П.. Като смекчаващо отговорността обстоятелство изтъква, че по-малко от един час след проверката, трудовият договор с П. е бил регистриран в ТД на НАП и е представено

уведомление по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда (КТ). Като причина за забавянето за регистриране на трудовия договор с няколко часа сочи обявеното извънредно положение в държавата и малкото време което търговецът е имал, за да подготви обекта – открита тераса, да функционира според предписаните от властите правила. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено изцяло НП №23-003297/16.06.2020г. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ“ – [населено място], представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. В. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Релевира доводи, че в КТ има специална норма - чл. 415в КТ, която изключва посочения вид нарушение като маловажно и съответно прави неприложима общата норма на чл.28 ЗАНН. Претендира за разноски и евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Н. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 23-003297/16.06.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ – [населено място], на касатора [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева, на основание чл. 416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.3 КТ, за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на ДИТ е било установено, че на 13.05.2020 г. на място в обект – пицария „Винарна“, [фирма], в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е изпълнил задължението си да предостави на К. Н. П. (заварена на същата дата, около 14.30 часа, да престира труд – сервира храна и напитки), преди постъпването ѝ на работа, екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и заверено копие от изискуемото по чл. 62, ал. 3 КТ уведомление до ТД на НАП за регистрация на сключения с нея договор преди постъпването ѝ на работа, с което е нарушило разпоредбата на чл. 63, ал. 1 КТ.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП № 23-003297/16.06.2020г., като е намален размерът на наложеното административно наказание „имуществена санкция“ от 2000 (две хиляди) лева на 1500 (хиляда и петстотин) лева, при отчитане на основанията по чл.27, ал.2 ЗАНН.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него НП са съобразени с изискванията на ЗАНН, указващи реквизитите на тези административни актове и процедурата по съставянето им, като намира, че същите не страдат от пороци и са законно издадени. Отразеното в акта и в НП е обстоятелствено и пълно, съобразено с изискванията на процесуалните и материалноправни норми.

Както в АУАН, така и в оспореното НП, са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на КТ, е извършил вмененото му нарушение по чл. 63, ал. 1 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Решаващият състав е приел, че процесното нарушение е първо от този вид за едноличния търговец, не с висока степен на обществена опасност, липсват данни за други нарушения от този вид на трудовото законодателство от страна на този работодател и че срокът, през който работникът е престира труд без да са му връчени екземпляр от трудов договор и копие от уведомлението не е голям, поради което имуществената санкция е била изменена в минимален размер.

Този извод на първостепенния съд се споделя изцяло и от настоящия решаващ състав. Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 108^{мн} с-в.

Нормата на чл. 63, ал. 1 КТ въвежда императивно задължение за работодателя да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. При разглеждане на делото от СРС са събрани достатъчно доказателства, от които безспорно се установява, че от касатора е извършено констатираното нарушение. Във връзка с изложените в касационната жалба доводи, следва да се отбележи, че в действителност трудов договор е бил изготвен от работодателя, но неговото съставяне не е равносилно на подписването от служителя и връчването му. Това, че завареното да престира труд лице е било и преди това служител на касатора, не оправдава последния да не спази изискването за връчване на нужните документи преди да постъпи на работа, предвид факта, че трудовото правоотношение с П. е било прекратено. Безспорен е и фактът, че регистрацията на трудовия договор в НАП и изпращането на уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите е станала след малко повече от час след извършената проверка, но и това не е равнозначно на изпълнение на процесното задължение. Извънредната обстановка в страната не може да се ползва като причина за неспазване правилата на трудовото законодателство. От внимателния прочит на разпоредбата на чл. 63, ал. 1 КТ е видно, че задължението на работодателя е да предостави кумулативно и двата документа на работника преди постъпването му на работа. Непредоставянето на който и да е от тях, представлява неизпълнение на изискването по чл. 63, ал. 1 КТ и води до ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Съгласно чл. 416, ал. 1 КТ, нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи. Редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда, в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване, АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че по делото не са събрани други

доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни и писмени доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Неоснователно е възражението на касатора, че в случая е следвало да бъде приложен институтът на маловажния случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. В Кодекса на труда - чл.415в, изрично е уреден въпросът за отговорността при маловажни нарушения на трудовото законодателство. В ал.1 на чл.415в е дадено определение за „маловажно нарушение“, а в ал.2 изрично и изчерпателно са регламентирани нарушенията, които при никакви обстоятелства не могат да бъдат квалифицирани като „маловажни“. Такова е нарушението на чл.63, ал.1 и ал.2 КТ. В Тълкувателно решение №3/10.05.2011г. на Върховния административен съд (ВАС) по тълкувателно дело №7/2010г. е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Наличието на специалната норма на чл. 415в КТ изключва приложението на общата такава по чл.28 ЗАНН, а специалният приложим закон изключва преценка за маловажност за визираните в чл.415в, ал. 2 КТ нарушения, между които е и нарушението по чл.63, ал.1 КТ, за което е санкциониран касаторът.

Правилно първостепенният съд е определил като несправедлив определения от АНО размер на наложеното административно наказание и го е намалил до минимално предвидения в санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ. Пределите на имуществената санкция варират в обхвата от 1500 до 15000 лева. В НП не са изложени никакви съображения относно индивидуализацията на административното наказание, обосноваващи налагането ѝ в размер от 2000 лева, респ. не са изследвани релевантните обстоятелства по чл. 27, ал. 2 ЗАНН, а не е дължимо от съда да извежда предполагаемата воля на наказващия орган. Поради това санкцията правилно е била изменена според установения в чл. 414, ал. 3 КТ минимум. Нарушението е било първо за наказаното лице, като не са установени доказателства за системност или за настъпване на допълнителни несъставомерни вреди. Извършена е правилна преценка от страна на СРС на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на санкционираното лице, с цел даване на превес на приучването към изпълнение на задълженията на работодателя при наемане на хора, предоставящи за него работна сила.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, при изясняване на фактите и обстоятелствата по случая, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН (ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 03.11.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 108^{-ми} с-в по н.а.х. дело № 9276 по описа за 2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], да заплати на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ“ – [населено място], сумата 80 (осемдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №1251/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.